הכנרים מעיר סטרתספי

סקוטלנד

אליסטר וג'ון היו שני נגנים צעירים מהעיר סטרתספי. למרות שהעיר ידועה בריקודים עממים, הם לא זכו בה להצלחה רבה והיו עניים שבעניים. ובמיוחד לאחרונה היה להם מזל כה רע שהחליטו לחפש מזל טוב יותר בעיר הגדולה אינברנס . ומובן שלא נסעו לשם במרכבה מפוארת אלה הלכו ברגל, בדרך ניגנו בכפרים ותמורת הנגינה קיבלו פרוטות אחדות ולפעמים גם ארוחה חמה ומקום לינה.

"נקווה שבאינברנס נצליח טוב יותר" אמר אליסטר כשהיו כבר קרוב לעיר.

"בכל אופן לא יהיה לנו גרוע יותר" ענה ג'ון ובעצב הסתכל על הבוהן שלו שהציץ מתוך הנעל. אך לצערם באינברנס לא הלך להם טוב יותר. הם הגיעו לעיר הגדולה בערב חורפי, והאדמה הייתה מכוסה בערמות גבוהות של שלג. הכנרים הוציאו את הכינורות שלהם והתחילו בנגינה עליזה אך ברחוב לא עברה אף נפש חיה, ואיש לא שמע אותם. אנשי אינברנס הטובים ישבו כולם בבתיהם

והתחממו ליד התנורים.
"אנו מנגנים לשווא" נאנח ג'ון "נארוז את הכינורות חזרה ונלך מכאן למקום בו ניתן להסתתר מהרוח הקרה הזו."
אך באותו הרגע מהחושך הופיע איש זקן כלשהו.
"ערב טוב, אדונים" אמר בקול צרוד "אתם מה? מנגנים?"
"אכן כך" ענה אליסטר "אך בלילה כזה כל הנגינה הולכת עם הרוח."
"רוח גם בכיסים וגם בקיבות" נאנח ג'ון
"במילה אחת, מנגנים רק לצרות."
"אם תסכימו לנגן עבורי, אוכל למלא את הקיבות שלכם וגם את הכיסים" אמר הזקן.

לא הספיק לגמור את דבריו כשג'ון ואליסטר הוציאו שוב את הכינורות, שמו אותם תחת הסנטרים ו...
הם לא חלמו אפילו על הצעה כזו!
"לא, לא" עצר אותם הזקן, ששם את ידו על

הכתף של אליסטר "לא כאן. בואו אחרי."
"זקן מוזר" לחש אליסטר לחבר שלו ג'ון.
"אחריו אז אחריו" ענה ג'ון.
והזקן יצא לדרך עם הכנרים אחריו. הם הלכו מחוץ לחומות העיר והגיעו עד לתל טונאוריץ'. שם במרכז התל הזקן נעצר מול בית גדול. מהרחוב נראה כאילו הבית הוא ריק. לא נראה כל אור וסביב היה שקט מוחלט.
הזקן עלה במדרגות אל שער כבד, ולמרות שאפילו לא נגע בו, השער התחיל להיפתח בלי כל רעש. הכנרים נעמדו דום ובפליאה הביטו זה על זה. ג'ון נבהל ומוכן היה כבר לברוח, אילו אליסטר לא הזכיר לו כי כאן הם אמורים לקבל קצת חום ואולי גם אוכל טוב.

ההיסוסים שלהם עצבנו את הזקן. הוא פנה אליהם ובחומרה אמר שאם אינם רוצים לוותר על ההסכם עליהם להיכנס אחריו.
כשרק הכנרים עברו את הסף שער הבית נסגר אחוריהם, שוב בשקט מוחלט. עכשיו הם ראו סוף-סוף אור, שמעו קולות וקריאות. הזקן הוביל אותם דרך פרוזדור והם מצאו את עצמם באולם גדול ויפה להפליא.
בפינת האולם עמד שולחן ערוך במאכלים רבים. רק מהמבט הזה רוק התחיל לנזול מפיהם. ליד השולחן ישבו גברות יפות ואדונים, לבושים במשי וקטיפה, מלאי תהרה ותכשיטים.
"שבו לשולחן ותתחילו לאכול בלי להתבייש"

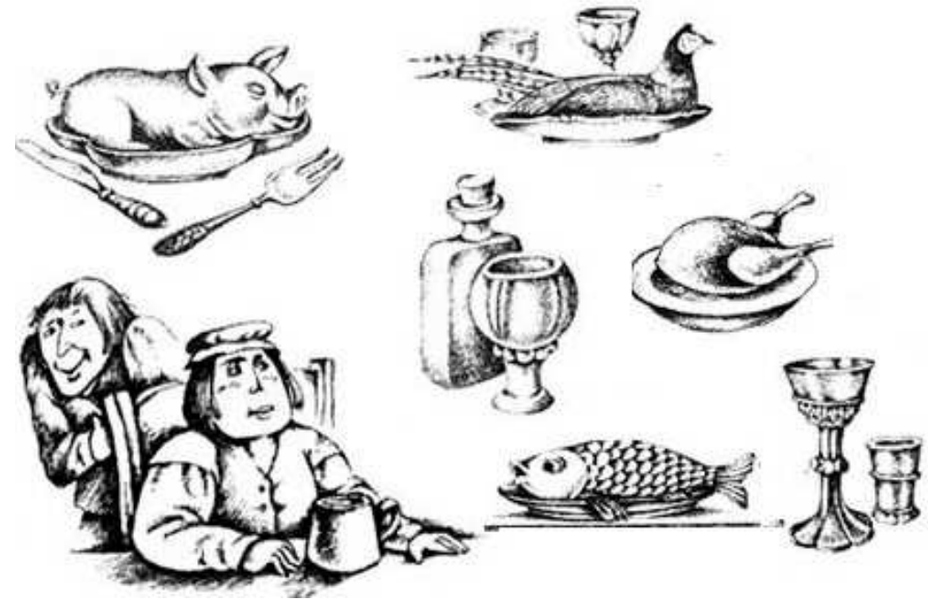

אמר הזקן לאורחים החדשים, אך אלה לא היו זקוקים להזמנה נוספת. עוד מעולם לא קרה להם לאכול ולשתות כך! ורק כשכבר שבעו ושתו די הרגיש ג'ון שהזקן נעלם. הוא אמר זאת לחברו וזה ענה:

"למען האמת לא ראיתי מתי הוא יצא מהאולם, אבל בבית המוזר הזה שום דבר כבר לא יפתיע אותי. קום ג'ון, קח את הכינור שלך ונתחיל לנגן לאות תודה על הכיבוד העשיר הזה."

הם התחילו לנגן והאורחים, האדונים והגברות, התחילו לרקוד. וככל שהם הפעילו מהר יותר

את הקשתות שלהם, כך מהר יותר הסתובבו הרקדנים. אף אחד לא ניסה לעצור ולנוח.
לג'ון ואליסטר נדמה היה שהם מנגנים כמחצית שעה כשבאולם שוב הופיע הזקן, באותה הפתאומיות כפי שקודם נעלם.

"מספיק ניגנתם" אמר "עוד מעט שחר וזמן שתלכו כבר." ועם המילים האלה הוא נתן לכל אחד מהם שקית מטבעות זהב.
"הרי ניגנו לא יותר מחצי שעה ולא התעייפנו בכלל. לא מגיע לנו כל כך הרבה כספים?" אמר ג'ון הצנוע והישר .
"קחו ולכו לכם" ענה הזקן בקיצור.
הנגנים הצעירים לקחו את הכסף והלכו שמחים מההצלחה שלה זכו.
על הדבר המוזר הראשון שם לב אליסטר כשהם היו כבר בשערי העיר.
"מאין באו הבתים החדשים האלה?" השתומם "אני בטוח שהם לא עמדו כאן אתמול בערב."
"אתמול היה חשוך" ענה לו ג'ון "יתכן ולא שמת לב עליהם. הם גם לא נראים לי חדשים כל כך."
"אבל הגשר הזה?" שאל אליסטר "לא עברנו עליו אתמול."
"באמת אינני זוכר" ענה שוב ג'ון.

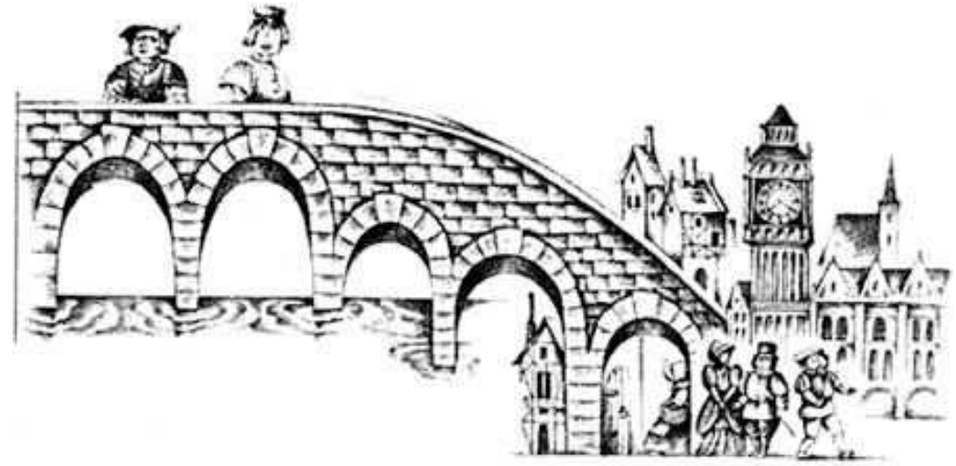

עכשיו גם לג'ון נראו הדברים באמת מוזרים. הכל נראה לו אחרת מאתמול. הוא רצה לפנות למישהו שעובר מולם אך הראשון שפגשו נראה לבוש בצורה מוזרה במקצת, וכששאלו אותו על הבית ועל הגשר ענה שהם עומדים כאן כבר מזמן. ולפני שהמשיך ללכת העיר: "ואתם זוג מצחיק. כאילו באים מאיזו מסיבת תחפושות."

נכון. את בגדיהם לא ניתן היה לקרוא חדשים, אבל מצחיק הם בוודאי לא נראו. לג'ון ולאליסטר נראה מוזר שהוא צוחק מבגדיהם, כשהוא בעצמו לבוש בצורה מוזרה. אבל בהמשך הם שמו לב שכל האנשים שפגשו היו לבושים בצורה זרה, בלתי מוכרת להם. וגם דיברו במין ניב מוזר והדגשה זרה כלשהי. וגם צחקו כשהנגנים פנו אליהם בשאלות.

"שמע, אולי מוטב שנחזור לסטרתספי" הציע אליסטר .

"אכן, עכשיו, כשיש לנו מספיק כסף, שום דבר לא מחזיק אותנו כאן" הסכים ג'ון "וגם האנשים לא נראים לי כאן ביותר. הם מתייחסים אלינו בבדיחות כזו."

ושני החברים חזרו לסטרתספי. הפעם הם כבר לא הלכו ברגל. היה להם די ממון כדי לשלם עבור הנסיעה, האוכל והלינה. ועל הכינורות הם ניגנו עכשיו רק להנאה שלהם עצמם.

אך כשחזרו לעיירה שלהם הם בקושי הכירו אותה. גם כאן הכל השתנה. גם הרחובות, גם הבתים, הגשרים ואפילו בני האדם.

כשרצו לקנות חלב אצל האיכר, פגשו באשת איכר חדשה. בכל אופן הם לא הכירו אותה והיא לא ידעה מי הם. והילדים המתרוצצים לפני בית הספר בהפסקת הלימודים, לא רצו אליהם ולא ביקשו לנגן להם, כפי שעשו זאת קודם.

גם בית הספר השתנה, נראה גדול יותר ועם

גג מחודש ויפה. ואז הם הלכו אל ביתו של חברם ג'מס, הנפח המקומי, כדי לספר לו על ההצלחה הגדולה שלהם, וגם לברר איך קרה השינוי הגדול שהם רואים בעיירה, ואיפה

נמצאים כל יתר החברים שלהם.
אך הנפח שמצאו בנפחייה היה זר להם לגמרי ולא שמע על ג'מס ולא על החברים האחרים.
הנגנים הצעירים נבהלו מאוד והחליטו ללכת

לכנסייה המקומית כדי למצוא שם מישהו שיכיר אותם. אך גם הכנסייה השתנתה ללא היכר. היא כבר לא הייתה הכנסייה הישנה, הקטנה והצנועה, אלא נעשתה גדולה ועשירה יותר, ורק בית הקברות העתיק שלידה נשאר כמעט ללא שינוי. הם פתחו את הפשפש החורק ועברו בין הקברים. פתאום אליסטר תפס את ג'ון בשרוול:
"הבט כאן" קרא "לא פלא שלא מצאנו את חברינו ג'מס הנפח בבית. כאן הקבר שלו."
ג'ון לא האמין לעיניו והתחיל לקרוא את הכתובת שעל המצבה.
"אבל זה לא יאומן!" אמר "לפני שבוע, כשעזבנו את סטרתספי לג'מס לא היה יותר מעשרים שנה, וכאן כתוב שהוא נפטר בגיל תשעים ושלוש!"
עכשיו הכנרים התחילו לבדוק את הקברים

האחרים ומצאו שכל המכירים שלהם מוטמנים כבר כאן.

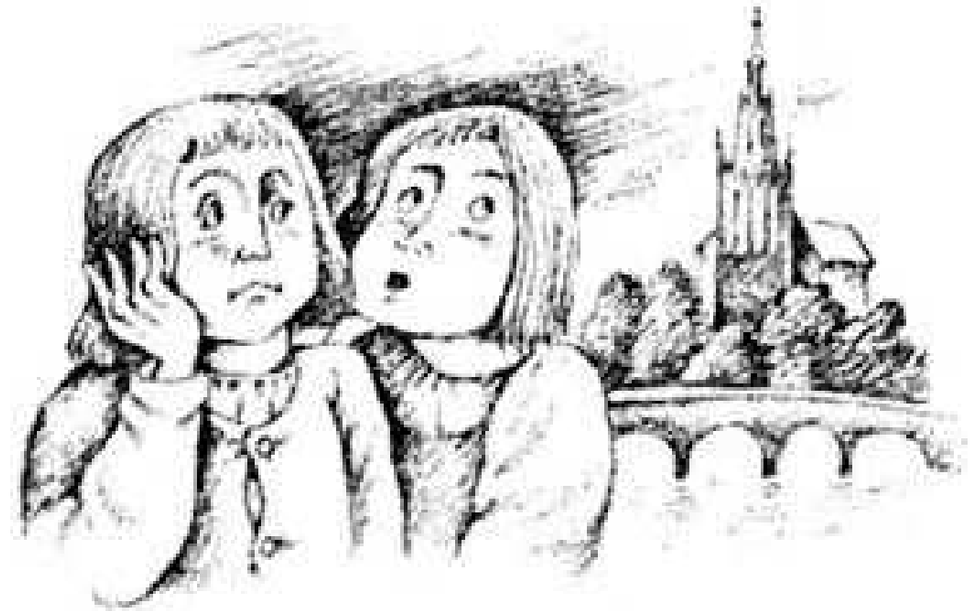

"עכשיו הבנתי הכל" קרא אליסטר "אז באינברנס ניגנו לפיות ורוחות, והזקן היה בוודאי המלך שלהם!" והוסיף בצער "וניגנו שם הרבה זמן, הרבה מאוד..."

-

וכך קורה: תבלה בארץ הפיות לא יותר מחצי שעה, וכשתחזור לארץ הולדתך לא תכיר באיש, אחדים הזדקנו, אחרים עזבו כבר את העולם.
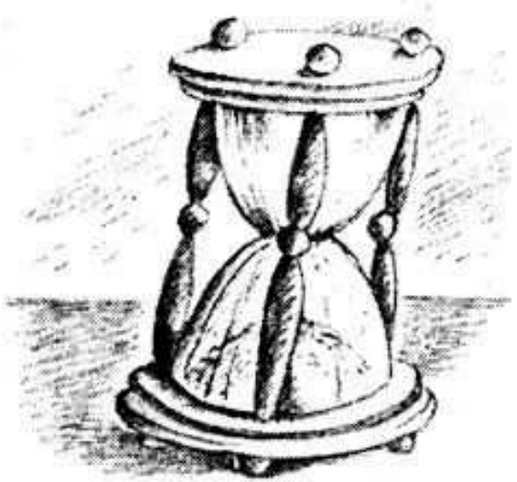
כמו על כנפיים עובר הזמן בארץ המכושפת, השמחה, הצעירה תמיד.